

Nederland schijnt de status te verwerven van een Postzegelfabrikant. Het lijkt erop dat de verzamelaar een soort van vaste financiële inkomensbron wordt voor Post.nl. De waardebonnen die de verzamelaars verzamelen worden steeds duurder en worden bijna niet gebruikt om hun tegenwaarde te verzilveren in de vorm van een nog te verlenen en vooraf betaalde dienst. Elke actieve verzamelaar betaalt honderden euro's per jaar om de verzameling compleet te houden. Er komen zelfs 'zilveren' zegels op de markt waarmee een aangetekend stuk kan worden verstuurd maar die in aanschaf maar liefst ± € 25,00 gaan kosten. De conclusie is dat dus louter en alleen op verkoop aan verzamelaars en handelaars is gericht en niet meer op de vooraf betaalde dienst.

Ik ben bewust begonnen het een "postzegel" te noemen alhoewel het woord "frankeerzegel" beter de lading dekt.

Het idee voor zegels als bewijs van een vooruitbetaling als briefport schijnt te zijn bedacht door Anne-Genevière de Bourbon, hertogin van Lonqueville. Zij was de maîtresse van Nicolas Fouquet, de superintendent van Financiën. Het schijnt dat zij hem heeft voorgesteld om kleine stukjes papier te vervaardigen en die te voorzien van vislijm. Die strookjes staan nu bekend als *billets de port payé*. Op de strookjes stond gedrukt 'Port payé lejour de l'an mille six cent cinquante....' (port betaald de ...dag van het jaar 165....). De strookjes werden voor een sou verkocht in kloosters, gerechtsgebouwen, universiteiten en gevangenissen. De afzender vulde met de hand de datum in, plakte het strookje op de brief en deed die in een van de daarvoor op straathoeken staande brievenbussen. Er kwam een eind aan deze dienst doordat de brievenbussen regelmatig werden vernield en de brieven vaak werden beschadigd. Hoewel er veel documentatie uit die tijd is en de zegels uitvoerig in de archieven is beschreven is er nog nooit één exemplaar uit die tijd teruggevonden.

Voor zover verder bekend is op 8 augustus 1653 voor het eerst, in Parijs, een gegomde postzegel uitgegeven. De door Renouard de Villayer opgezette *Petite Poste* had de primeur in dezen. In 1944 werd het familiewapen van Renouard de Villayer afgebeeld op een herdenkingszegel van de Franse post ter gelegenheid van de dag van de postzegel. *Petite Post* werd gezien als een economische mislukking maar werd wel met succes nagebootst in andere Europese steden. Bijvoorbeeld door London Penny Post vanaf 1680.

In *The Romance of the Postage Stamp* (de romantiek van de postzegel) van Gustav Schenk, zou een Schotse scheepvaartmaatschappij in 1811 gegomde zegels hebben gebruikt voor haar eigen postdienst. Het wordt alleen als aanname vermeld en bewijsmateriaal ter ondersteuning wordt verder niet geleverd. Maar Schotland beweert aan de hand van deze aanname wel de bakermat te zijn van de gegomde postzegel.

Een boekhandelaar uit Dundee, James Chalmers, hield zich vanaf 1825 actief bezig met de hervorming van het postgebeuren. Hij deed ook verschillende voorstellen om de postdienst te verbeteren tussen Dundee en Londen. Hij is begonnen zich hierin te verdiepen nadat Robert Wallace, Parlements lid voor Geenock, zich in het parlement negatief uitte over de postdienst. Er werd een Prijsvraag voor Financiën uitgeschreven waarop Chalmers zijn ideeën indiende waaronder het gebruik van strookjes (dat wil zeggen postzegels). Die werden echter als ongeschikt afgewezen. Toen er later wel volgens zijn ingediende ideeën werd gewerkt reageerde hij verbolgen. Hij schreef op 1 oktober 1839 daarover een brief aan Rowland Hill. Deze wordt officieel gezien als de ontwikkelaar van de moderne postdienst en uitvinder van de postzegel.

Op 22 februari 1837 publiceerde Rowland Hill een brochure waarin een aantal voorstellen werd gedaan om de Post te hervormen. Hij stelde daarin voor om een stukje papier te gebruiken dat juist groot genoeg is om door het stempel te worden bedekt en dat aan de achterzijde voorzien is van een laagje

lijm. De verzender zou dan dat stukje papier, door het aanbrengen van enig vocht, op de achterzijde van de brief kunnen plakken. Dit hervormingsvoorstel zou daarmee negen maanden eerder zijn gedaan dan dat van James Chalmers. Uit de brief die Chalmers op 1 oktober 1840 stuurde met daarin zijn hervormingsvoorstellen blijkt dat hij de brochure van Hill niet kende. Hij kwam echter wel tot dezelfde conclusie dat er nodig het één en ander moest veranderen. Toen hij later beseftte zijn voorstellen tot hervorming ook al door Hill waren ingediend was Chambers wel zo eerlijk om zijn eigen aanspraken in te trekken. Op 18 mei 1840 schreef hij daartoe een brief aan Hill met de tekst: *'Mijn reden om niet eerder te antwoorden kwam voort uit het verlangen de zegels in gebruik te zien. Ik beschouw het uitsluitend als een daad van rechtvaardigheid tegenover mijzelf om aan u uiteen te zetten wat mij ertoe bracht een mededinger te worden, want ik zou mijzelf nooit als zodanig opgeworpen hebben als ik had geweten dat iemand anders, met name u, al een soortgelijke opzet had voorgesteld. Ik kan alleen maar betreuren dat ik er door mijn onwetendheid toe werd gebracht anderen en mijzelf in deze aangelegenheid in moeilijkheden te brengen'*. Daarmee erkende James Chambers nog tijdens zijn leven dat Sir Rowland Hill oudere aanspraken had.

Helaas was daarmee de kous nog niet af. Direct na het overlijden van Hill opende de zoon van James Chalmers de aanval op het aanspraak-recht. De zoon, Patrick Chalmers, was eigenaar van de *Dundee Advertiser* en schreef veel artikelen die probeerden het aandeel van zijn vader in het werk van de posthervorming en als uitvinder van de zelfklevende postzegel te achterhalen. Hierop ontstond een artikelenoorlog tussen Patrick Chalmers en Pearson Hill waarin de laatste de eerste behoorlijk van repliek diende. Tussen 1884 en 1889 onderzocht rechter John Tiffany wiens aanspraak gerechtvaardigd was en oordeelde dat de rechten bij Sir Rowland Hill toebehoorde.

Al eerder was er ook al een claim ingediend door dr. John Gray als uitvinder van de gegomde postzegel. Toen Rowland Hill in 1864 werd verheven tot de adelstand reclameerde Gray dat hij al in 1834 ideeën had ingediend om de post te hervormen. Daaronder inbegrepen de invoering van gegomde postzegels. Gray heeft tussen 1819 en 1874 bijna twaalfhonderd artikelen en brochures geschreven, van entomologie tot de stedelijke riolering, meer in geen daarvan is ook maar de geringste verwijzing gevonden naar de door hem geclaimde verbetering van het postverkeer. Ook deze claim is om die reden niet terecht.

Anderen die claimden de titel 'vader van de postzegel' te mogen dragen zijn:

- Samuel Forrester (een Schotse belastingambtenaar).
- Charles Whiting, een Londense handelaar in kantoorbenodigdheden, beweert al in 1834 'franco zegels' te hebben voorgesteld.
- Samuel Roberts (uit Llanbryn-mair in Wales) zou in 1827 een plan hebben ingediend.
- Francis Worrell Stevens, een collega-onderwijzer van Rowland Hill. Geeft als datum 1833 op.
- Ferdinand Egarter uit Spittal in Oostenrijk.
- Laurens Košir of Koschier uit Laibach (Ljubljana in Kroatië). Die zou op 11 mei 1836 een voorstel hebben ingediend maar dat werd door zijn Oostenrijkse superieuren genegeerd.
- Curry Gabriel Treffenberg. Die zou in 1823 een ontwerp hebben gemaakt voor gezegeld briefpapier met de naam *carta sigilata*.

Ferdinand Egarter claimde overigens niet zelf dat hij recht had op de titel. Maar in 1938 werd er een brief van hem gevonden met de datum 20 februari 1839 die was voorzien van een bruine postzegel van 1 kreutzer. Deze brief is in 1952 door een commissie van Oostenrijkse filatelisten onderzocht maar die kwamen er niet uit. Er stonden op de postzegel de letter O.P. en die zouden kunnen betekenen Orts Post (lokale post). In de jaren 1830 was het gebruikelijk om de postbode een fooi van 1 kreutzer te geven voor het bestellen van een brief. Het zou dus kunnen zijn dat de zegel om die reden was geplakt.

Een andere mogelijke voorloper van de gegomde postzegel was een etiket van 49 lepta dat in 1831 in Griekenland werd gebruikt. Dit in verband met de referendumbelasting ten behoeve van vluchtelingen

voor de opstand op Kreta. Deze etiketten zijn aangetroffen op brieven van Athene naar Piraeus. Waarschijnlijk waren ze bedoeld als een soort van briefporto en was het gebruik eenjarig. Pas in 1861 ging Griekenland gegomde postzegels gebruiken.

In Groot-Brittannië werd op 5 december 1839 het zogenaamde 'Uniforme Vierpenny Port' ingevoerd. Op 9 januari 1840 werd dit minimumtarief verlaagd naar 1 Penny. Aangezien er nog geen 1 penny zegels waren schreef het ministerie van Financiën een wedstrijd uit voor het indienen van een ontwerp. Er kwamen meer dan 2.600 inzendingen. Slechts 49 daarvan betroffen een ontwerp voor zelfklevende zegels. Vijf daarvan werden bekroond maar toch niet geschikt geacht om te gebruiken. Maar er waren ook een aantal inzendingen die proefontwerpen instuurden. Daaronder was ook het ontwerp van de eerdergenoemde James Chalmers.

Dat er uiteindelijk toch gekozen werd voor het ontwerp van Rowland Hill had niet alleen te maken met het feit dat hij het profiel van koningin Victoria gebruikte maar ook dat het ingewikkeld genoeg was om vervalging te voorkomen. De ruwe schetsen van Hill bestaan nog steeds.

Dat het proces om een postzegel te maken ook toen niet een gemakkelijk klusje was mag uit het volgende blijken. Op 2 december 1839 wordt er contact opgenomen met de drukkerij, Perkins, Bacon & Petch. Op 13 december 1839 neemt de drukkerij de opdracht aan. Op 13 december 1839 bestelt Hill een cliché met de koninginnen-kop in profiel. Als voorbeeld neemt hij de medaille die ter herinnering is afgegeven aan het bezoek van koningin Victoria aan de Guildhall op 9 november 1837. Het oorspronkelijke ontwerp van William Wyon wordt door Henry Corbould aangepast voor een afdruk op postzegels. Het cliché wordt gegraveerd (Charles en Frederik Heath). Daarna wordt het cliché door de drukker voorzien van een extra beveiliging tegen vervalsing. Dit door de achtergrond en letters te graferen. Hiervoor wordt een guillocheermachine ontworpen (Jacob Perkins). Er worden verschillende voorontwerpen en proefdrukken gemaakt. Uiteindelijk resulteert dit in een plaat van 240 clichés (maart 1840). In april start de productie. Tot zover het proces.

De zwarte 1 Penny van Groot-Brittannië heeft daarmee de eer de eerste gegomde postzegel te zijn van de wereld. Vanaf 1 mei 1840 was deze zegel te koop en mocht vanaf 6 mei 1840 worden gebruikt om post te frankeren. In de meeste catalogi en handboeken staat abusievelijk vermeld dat op dat dit ook gold voor de blauwe 2 Penny. Uit een onderzoek in de archieven van de Britse Post en de Belastingdienst is naar voren gekomen dat de eerste zending van de 2 Penny zegels pas op 8 mei 1840 zijn afgeleverd door de drukker. Dit vanwege een productieprobleem.

Ook voor de grootte, beveiliging en het staande formaat is niet zomaar gekozen. De zegels waren daarmee gelijk aan de plakzegels die door de belastingdienst al twee eeuwen werden gebruikt. Deze zegels op zwaar papier werden gebruikt om met loden klemmetjes aan documenten te hechten. De loden klemmetjes werden weer vastgeplakt met kleine gegomde labeltjes. De labeltjes bevatte het monogram van de regerende vorst. Dit beveiligingskenmerk (monogram) was ook terug te vinden op de eerste postzegels. De slingerlijnen (guillochering) van de ondergrond waren weer terug te vinden op de toenmalige bankbiljetten.

Ondanks dat de eerste zegel pas vanaf 6 mei 1840 geldig was, zijn er meerdere met de 1 penny zegel gefrankeerde enveloppen gevonden van 2 mei 1840. De postdirecteur van Bath schijnt, ondanks de afgegeven instructie, frankering te hebben toegestaan vóór de officiële datum van 6 mei 1840.

Op 1 februari 1842 verscheen de eerste postzegel buiten het Verenigd Koninkrijk. Deze zegel werd uitgegeven door de City Despatch Post in New York. Het idee was afkomstig van Henry Thomas Windsor. Deze Engelsman van oorsprong woonde in Hoboken, New Jersey. Hij stichtte samen met Alexander Greig de plaatselijke postdienst. Dit nadat de Penny Post in Manhattan was opgeheven. Er werd een circulaire uitgegeven waarin de oprichting werd aangekondigd. Daarin stond vermeld dat de

brieven die afzenders Franco wilden verzenden moesten worden voorzien van een Franco-zegel. Voor dat doel was een fraai postzegel ontworpen – althans volgens de brochure- die 36 cents per dozijn kostte of \$ 2,50 per honderd. De zegels hadden een waarde van 3 cent en waren in zwart gedrukt op grijs papier. Verder droegen ze een portret van de eerste Amerikaanse president George Washington. Deze was *en face* afgebeeld. In 1843 volgde een uitgifte met de tekst **UNITED STATES CITY DESPATCH**. De zegels waren alleen in New York geldig. Diverse andere exploitanten van plaatselijke postdiensten volgden al snel. Pas in 1863, dus twintig jaar jaren, nam de Amerikaanse Poststerijen de huis-aan-huis bezorging van poststukken over en was het voor de “stadspostdienst” niet meer rendabel.

Op 1 maart 1843 verscheen de eerste, buiten het Verenigd Koninkrijk, door de **overheid** uitgegeven postzegel. Dit was in Zwitserland, in het Kanton Zurich. De waarden van de zegels waren 4 en 6 rappen. Het waren tweekleurige zegels en in steendruk. Daarmee waren ze uniek en de eerste ooit. Tevens waren ze gedrukt op papier dat als veiligheidsvoorziening een ondergrond van horizontale rode lijnen had. De zegels werden gedrukt bij Orell, Füssli & Co. Deze was gevestigd in Zurich. De postzegels waren alleen geldig binnen het kanton Zurich. In 1850 werden ze vervangen door postzegels van de federale postadministratie.

Brazilië had de primeur om zegels uit te geven die in het hele land voor frankering te gebruiken. Deze zegels werden voor het eerst op 1 augustus 1843 uitgegeven. Dit na een decreet van 30 november 1842 waarbij de Braziliaanse regering werd gemachtigd om de postdienst te hervormen en gegomde zegels in te voeren. De voormalig Braziliaanse consul in Pruisen, J.D. Sturz, had in Engeland gezien hoe daar gebruik werd gemaakt van postzegels. Hij nam daarna contact op met de Britse zaakgelastigde in Rio de Janeiro die vervolgens weer druk uitoefende op de Braziliaanse regering. Er verschenen drie zegels met een waarde van 30, 60 en 90 reis. Deze werden gegraveerd met een door de Braziliaanse douane in beslag genomen graveerpers. De drukpers en bijbehorende apparatuur werd in december 1842 gekocht bij Eduardo Lemerick. Clementino Geraldo de Gonvea en Florentino Rodrigues Prado waren verantwoordelijk voor het drukwerk. Carlos Custodio de Azevedo en Guintino Jozé de Faria graveerde de clichés. De waarden werden gedrukt op een guilloche-ondergrond. In verzamelaarskringen staan de zegels bekend als ‘ossenogen’ vanwege de ovale vorm. Daarna volgden ‘slangenogen’(1844-1846), ‘geitenogen’ (1850-1866) en ‘kattenogen’ (1854-1861).

De stoomboot *Lady McLeod* onderhield een dienst tussen San Fernando en Port of Spain op Trinidad een postdienst. Op 16 april 1847 gaf de eigenaar David Bryce daarvoor een postzegel uit van 5 cent. Daarmee was het de eerste zegel ooit die werd uitgegeven door een overzeese postdienst binnen een kolonie. Het waren blauwe zegels die op Trinidad in steendruk werden vervaardigd. Het bevatte een tekening van een schip met daaronder het monogram LMCL. De laatste bekende gebruikte zegel stamt uit 1849. In 1851 kwam de eerste zegel uit van het koloniale bestuur van Trinidad.

Mauritius had de eer om op 21 september 1847 twee postzegels uit te geven waarbij voor het eerst een Brits koloniaal bestuur toestemming had gegeven. De zegels hadden de waarden 1d en 2d en waren ‘Post Office’-zegels. Al op 1 januari 1847 waren uniforme posttarieven vastgesteld en aan James Barnard (juwelier, horlogemaker en graveur) uit Port Louis opdracht verstrekt om postzegels te vervaardigen. Barnard nam de rode 1d en blauwe 2d van Groot-Brittannië als voorbeeld en vermeldde aan de staande zijden de tekst POST OFFICE (links) en (rechts) MARITIUS. Een jaar later werd de tekst aan de linkerkant gewijzigd in POST PAID. Met name de eerste uitgifte was zeer arbeidsintensief. Barnard had maar een cliché gemaakt en elke zegel drukte hij apart handmatig af. Er bestaan dan ook geen stroken en/of zegels aan elkaar. Ooit beweerde overigens de Amerikaanse miljonair en postzegelverzamelaar Arthur Hind tegen koning George V van Engeland dat hij wel een paartje van de POST OFFICE-zegel bezat. Maar dat zou dan een unicum zijn.

Nadat de inspecteur van het Belgische postwezen, Louis Bronne, uitvoerig het Engelse postsysteem had bestudeerd was het logische gevolg dat ook België een uniform tarief voor het binnenlandse

briefport instelde. Bij Koninklijk Besluit van 17 juni 1849 werd dit bekrachtigd. Daarbij was België het eerste land op het Europese continent met een uniform binnenlands tarief. De eerste Belgische postzegels verschenen op 1 juli 1849. Dit in de waarden 10 centimes (bruin) en 10 centimes (lichtblauw).

Nederland voerde bij de wet van 12 april 1850 ook belangrijke postale hervormingen door. Maar anders dan in België en Groot-Brittannië was er geen sprake van één uniform landelijk tarief. Het land werd verdeeld in drie afstandszones. Vanaf 1 januari 1852 werden de eerste Nederlandse postzegels verkocht. Een brief van Amsterdam naar Haarlem kostte 5 cent, naar Rotterdam, Den Bosch of Zwolle 10 cent en naar Middelburg, Eindhoven, Groningen of Leeuwarden 15 cent. J.W. Kaiser te Amsterdam ontwierp de zegels in staatgravure. De Rijks Munt te Utrecht drukte ze in plaatdruk. Zo ook de eerste serie van 1864. Maar omdat er niet voldoende productiecapaciteit was bij de Rijks Munt werd de druk vanaf 1 oktober 1866 deels verzorgd door Joh. Enschede & Zonen te Haarlem. Vanaf 29 december 1866 werden vrijwel alle Nederlandse postzegels daar gedrukt.

Luxemburg gaf in 1852 voor het eerst postzegels uit en wel met de beeltenis van koning Willem III der Nederlanden, die ook groothertog van Luxemburg was. De waarden waren 10 centimes voor binnenlands verkeer en 1 Silbergroschen voor verzending naar de lidstaten van de Duits-Oostenrijkse Postvereniging. Ook Luxemburg maakte daar deel van uit. De Luxemburgse postzegels werden in boekdruk uitgevoerd. C. Naumann te Frankfurt am Main was de drukker.

Het Australische continent startte op 1 januari 1850 met de het uitgeven van postzegels en wel door Nieuw Zuid-Wales. De kolonie had al sinds 1838 droogstempels in gebruik maar pas in december 1848 werden er voorstellen ingediend om postzegels uit te geven. Dit als onderdeel van een hervorming van het postwezen. De postzegels werden door verschillende graveurs ontworpen en hadden waarden van 1d, 2d en 3d. Ze werden in Sydney gedrukt. De basis van de zegels was een kopie van de Britse zegels met bovenin het woord POSTAGE en onderin de waarde aanduiding. In plaats van de Britse guilloche aan de zijkant werd er een soort van tralieraster gedrukt. Het middenstuk bestond uit de grootzegel van de kolonie en toont de aankomst van kolonisten en verbannen gevangenen naar Botany Bay. De merkwaardige voettekst op de zegel SIC FORTIS ETRURIA CREVIT (zo nam Etrurië toe in kracht) was een verwijzing naar de Engelse porseleinfabriek van Josiah Wedgwood waaraan het motief was ontleend. In de lijst om het middenstuk werd indirect de naam van de kolonie vermeld: SIGILLUM NOV. CAMB. AUST. (zegel van Nieuw Zuid-Wales).

Victoria grensde weliswaar aan Nieuw Zuid-Wales maar nieuwjaarsdag was een nationale feestdag. Om die reden vond men het niet gepast om op die dag een postzegel uit te geven. Pas op 3 januari 1850 kwamen deze pas in de verkoop. Er werden drie zegels uitgegeven, 1 penny (roodbruin), 2d (lila) en 3d (blauw). Ook deze zegels waren in de geest van de Britse postzegels met de landsnaam boven en de waarde aanduiding beneden. De afbeelding was die van koningin Victoria en profiel.

Azië gaf de eerste postzegels uit op 1 juli 1852. Deze verschenen in het district Scinde (Sind). Dat ligt in het huidige Pakistan. De oorsprong en de manier waarop de zegels werden gedrukt is onbekend. Kort daarvoor was het gebied veroverd door lord Ellen. Sir Bartle Frere werd daarna benoemd tot gouverneur. Deze liet op eigen bevel postzegels drukken met de waarde van ½ anna en bracht deze vervolgens in de roulatie. In zijn memoires staat vermeld dat hij de zegels betrok van De la Rue. Maar in de archieven van Thomas de la Rue is daar niet van terug te vinden. Pas in 1954 werd deze firma pas ingeschakeld voor de vervaardiging van Indiase postzegels. Maar als het verhaal van Frere klopt dan zouden de zegels uit Scinde de allereerste zegels zijn geweest die door De la Rue zijn gedrukt. Maar ook vreemd aan het verhaal is dat de zegels van Frere totaal niet lijken op elk ander product wat de firma De la Rue ooit heeft gemaakt.

In Afrika kwamen de eerste postzegels op 1 september 1853 uit. Deze werden als driehoekzegels uitgegeven door Kaap de Goede Hoop. In 1846 was al goedgekeurd dat vooruitbetaling van port, door middel van gegomde zegels, mocht worden ingevoerd. Pas in 1848 kreeg de drukkerij van Perkins, Bacon & Co opdracht om clichés en platen te vervaardigen voor postzegels van 1 en 2d. Kort daarna werd de opdracht echter geannuleerd. Pas vier jaar later, augustus 1852, werd Perkins, Bacon & Co opnieuw benaderd door de Kaapse regering. Er werd een bestelling geplaatst voor postzegels van 1 en 4d. Er werden vervolgens schetsen gestuurd naar Londen voor drie- en vijfhoekige zegels. Dat idee kwam van de toenmalige inspecteur-generaal Charles Bell. Die vond dat door afwijkende vormen te gebruiken het sorteren door de half geletterde inlandse postambtenaren gemakkelijker zou worden.

Het grootste aantal postzegels in kortste tijd staat op naam van Roemenië. Dit tijdens de Roemeense bezetting van Debrecen in het oosten van Hongarije. Toen de Roemeense strijdkrachten zich gedurende de periode 14 november 1919 en 4 juni 1920 terugtrokken werden er maar liefst 1204 verschillende Hongaarse zegels uitgegeven. Niet alleen postzegels, maar ook weldadigheidszegels, postzegels, krantenzegels, expresse zegels, spaarbank en belastingzegels.

De Ierse serie frankeerzegels met watermerk E heeft de eer het langst te hebben gelopen zonder dat er technische veranderingen zijn doorgevoerd. Deze serie is 28 jaar in de roulatie geweest, van 1940 tot 1968.

De langst lopende serie frankeerzegels ooit was de Noorse serie met de posthoorn met cijfer. Die circuleerde onafgebroken sinds 1871.

De postzegel die het langst in de verkoop is geweest is de 1 öre met de drie kroontjes uit Zweden. De eerste uitgaven was in maart 1912 en de zegels is tot minstens 1970 nog aan de loketten te koop geweest.

De grootste permanente serie ooit is uitgegeven door Venezuela. Dit was tussen 1951 en 1954. De serie bestond uit 16 zegels (7 gewone en 9 luchtpost). Elk van de 23 staten had deze serie met elk een allegorische afbeelding van het wapen. In totaal dus $23 \times 16 = 368$ zegels.

Het Arabische Sjeikdom heeft de eer om de meeste uitgaven aller tijden op zijn naam te hebben. Omtrent 1965 waren er contracten met meerdere overzeese agentschappen. Deze handelaars/zwendelaars brachten een lawine van postzegels uit die de werkelijke behoefte aan postzegels oversteeg. Een aanzienlijk aantal van deze uitgegevens postzegels zijn niet eens meer in catalogi terug te vinden. Een fors aantal zegels zijn als schadelijke uitgaven benoemd op de lijst van de Fédération Internationale de Philatelie FIP.

Dit is mijn verhaal over Frankeerzegels. Het eindigt hiermee. Ik hoop dat het weer iets meer inzicht heeft geboden in onze hobby.

Jos du Floo